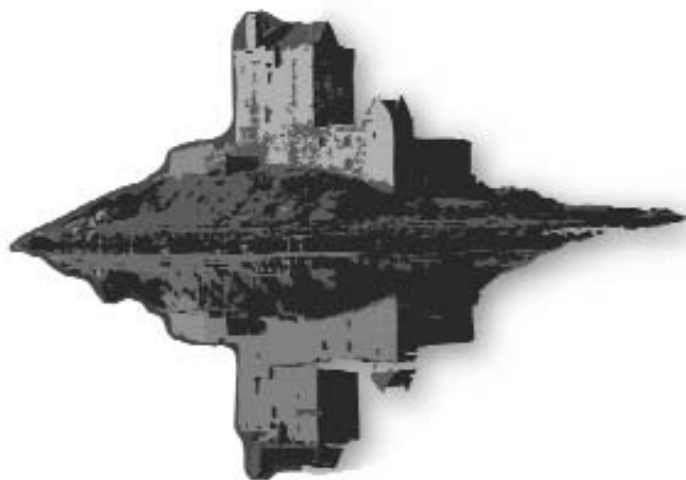

CETATEA CULTURALĂ

SERIA A III-A,
AN X, NR. 4 (88),
APRILIE 2009
CLUJ-NAPOCA

*Revista de cultură,
literatură și artă*

Melania CUC

POEME ȘOPTITE DINSPRE ȚARA FRUNZEI DE ARȚAR. IONUȚ CARAGEA TRĂIND... *ABSENTA A CEEA CE SUNTEM*

Apărut recent la Editura Fides, volumul de poeme semnat de Ionuț Caragea și intitulat „Absența a ceea ce suntem” se constituie într-o adevărată bijuterie grafică, eleganță care transcende dinspre vers în prezentarea vizuală, arta de prezentare a copertei.

Ajuns la vârsta chistică, autorul atinge parametrii profesiei sale de credință, își cunoaște limitele, luminile și umbrele, renunță la oglindă pentru a se autodefini prin ceea ce

scrie. O maturitate a spiritului care nu este nici tânăr, nici bătrân, este doar Spirit înrobitor de patima poeziei, se simte vibrând ca un diapazon lovind lemnul de rezonanță al unui Stradivarius.

Ionuț Caragea nu filosofează în pomele sale gratuit, nu se întreabă și nu își răspunde doar pentru a auzi în propria-i ureche acel cântec de sirene ce cheamă spre miraj dintodeauna poetul. El scrie testamentar, pentru veșnicie și o face cu bucuria savantului care a descoperit gena, nu a fericirii, rostul nemuririi. Un tumult de imagini și idei inedite ne apar nuanțat sau, alteori voalat,- se contopesc în sintagme ce au darul de-a ne face să poposim pe pagina cărții întru zăbava care ne pune mintea în funcțiune, vreme în care sufletul se desfată cu mierea limbajului, unul modern dar fără a renunța la clasicul, care îi dă poemului eleganță unui parfum de mosc.

Fără emfază dar și fără timiditate, poetul se cuibărește în măduva versului pe care îl începe și îl duce ca pe o dulce și responsabilă povară, până la capăt.

Este un test de profesionalism și dăruire totală în Arta, prin care cuvintele devin leac și blestem, se leagă în versuri care alungă și cheamă

oamenii diferiți prin fire și stare, în aceeași cetate, un loc unde totul este posibil și defel perisabil.

„Să fii omul păianjen agățat de rațele soarelui,, (Omul păianjen) așa cuvântă poetul și o face responsabil, fără să ne ceară cămașă ignifugă nici lonjă de siguranță. El este un acrobat modern și un Icar care nu se teme de temerile interioare. Este doar un om, nu deține aripi! veți spune. Și apoi? Poetul este atât de aproape de Dumnezeu încât nici incandescența solară nu ar îndrăzni să-i clintească din penajul simțirii vreoa aripă. Ionuț Caragea este realist, conștient de limitele sale umane. „Moartea ne ia pe toți cu frumosul” spune în „Poemul fără sfârșit”, și ne lasă să înțelegem că lumea dinjurul și dinlăuntrul nostru nu este altceva decât o capcană,- o cursă de șoareci din care poetului, privilegiat, îi este dat să evadeze din timp în timp”.

„Nimic nou sub soare, doar o urmbă descheiată la șireturi,- cam așa ar fi Omul în opinia poetului, și o spune cu tristețe nedisimulată în poemul „Patruzeci de zile”. Disecă Viața, o privește ca pe o mostră de irealitate din care curg valuri de cerneală, o lume virtuală dar în care Omul face Legea. Nu Lucrează singur. Dumnezeu este omniprezent în vers, este un Dumnezeu discret și dispus să plece urechea la cântecul oamenilor.

„Să simți toate cuvintele rămase pe drumur”, spune poetul în poemul „Magia cuvintelor”, și sintagma aceasta este înrâuritoare pentru devenirea sa, ca ziditor de sintagme, în Cetatea Poetilor. Cuvintele, chintesența a ceea ce va fi să fie material, pipăibil dar care nu există mai înainte de a fi Cuvânt rostit, sau altul trecut pe hârtie.

Din eșalonul tinerilor poeți de limba română, care au decis să trăiască în spațiul de dincolo de Atlantic, Ionuț Caragea este printre puținii care conștientizează corect valoarea sa de scriitor, unul născut, nu făcut, și care pe lângă har deține și curajul de-a da bir, atât cât cere o societate mercantilă și consumistă, -tribut de sânge și cerneală pentru prin valențele multiple ale Limbii Române, pe care o promovează în Montreal (Canada). Este un poet despre care Istoria Literaturii Române își va spune cuvântul când va fi să fie. Până atunci, bucuria de-a citi o carte de referință, în maidanul maculaturii care ne sufocă adesea,- rămâne la îndemâna celor care iubesc pâinea, vinul și Poezia : Viața.

„Absența a ceea ce suntem”, este o carte de dragoste în care vuieste și tănuiește însăși viața unui scriitor cu responsabilități de cetățean al Planetei.